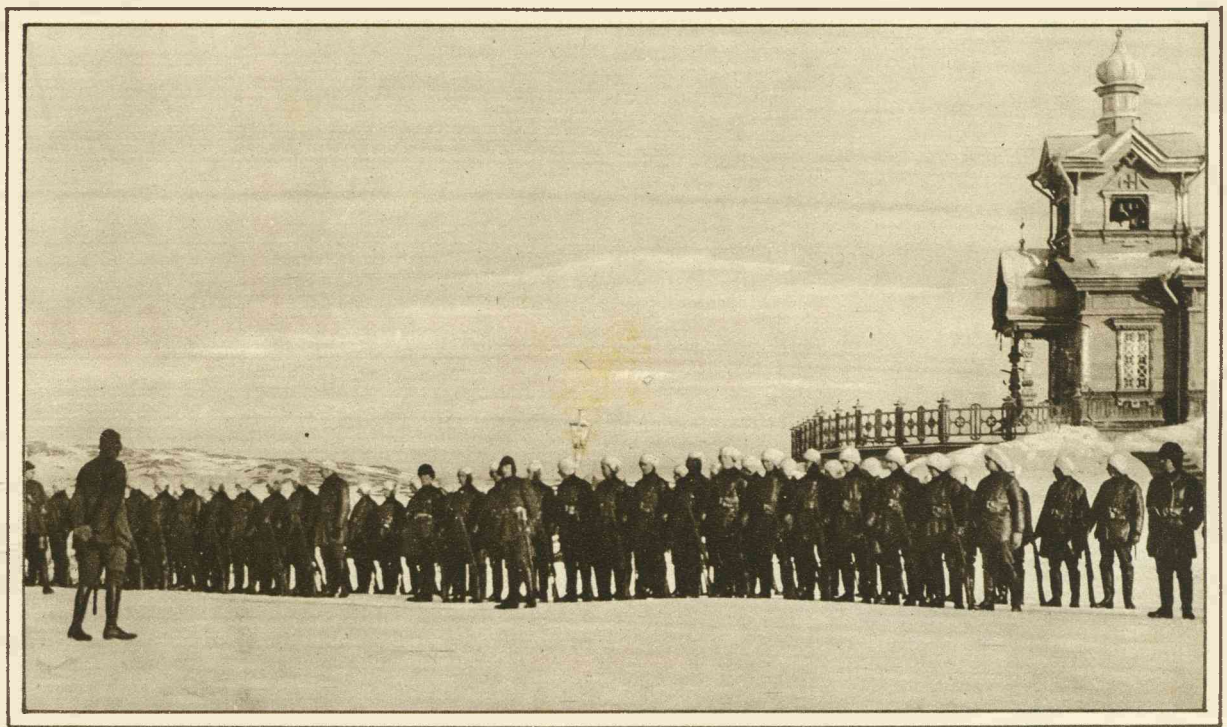
GWENNIE

:: DOOR CISSY :: VAN MARXVELDT

„Betty?" — „Yes," zei ik slaperig. — „Slaap je al?" — „Yes."

Een proestlachje. Dan hoorde ik het geklik van twee bloote voeten op het zeil, een geschuifel over den grond en in mijn door gordijnen afgeschut hokje kwam Gwen Lorrimer Wait binnensluipen. De kamer, waar wij sliepen, de muziekonderwijzeres, Gwen en ik, was verdeeld in drie gelijkvormige, met gordijnen omhangen kamertjes. Ik had het middelste, Gwen sliep links van mij, Miss Bearwin rechts.

Na tienen moesten op alle slaapkamers de lichten uitgedraaid zijn, mocht er niet meer gesproken worden. Daar stond straf op. Trouwens overal stond straf op. Overal hingen getypte lijsten, die aanvingen met groote letters: It is not allowed to..., en dan vervolgens een opsomming van ongerechtigheden gaven. Gwen, mijn intimus, en ik had-

den, vingers in de ooren, hoofden aandachtig gebogen, geprobeerd de talrijke, verboden vruchten van buiten te leeren. Het was ons nooit gelukt. Speciaal Gwen had er een handje van tegen verschillende voorschriften te zondigen, en ze aanvaardde steeds de door de „General" — zooals we de Directrice noemden — opgelegde straf of vermaning met hetzelfde gelaten gezicht, waarmee ze 's middags aan tafel begroette het verschijnen van een „boilpudding," waar ze niet van hield. Gwen was onverbeterlijk. Nu weer zat ze om over tien op den rand van mijn bed, kriebelde me met de punt van haar lange zwarte haarvlecht in mijn gezicht.

„Wat heb je?" zuchtte ik.

„Betty, doe niet tragisch, please! Geloof jij nu ook niet, dat er iets gaat gebeuren?"

„Nee," zei ik ongeduldig. Gwen vermoedde altijd wonderlijke gebeuringen.

„Betty" — ze kriebelde me weer — „er stonden vanmiddag hoededoozen in de gang. Drie hoededoozen. Dus — de General krijgt een nieuwen dop. Beteekent iets. De dining-room is vandaag heelemaal schoongemaakt. Beteekent iets. De logeerkamer is opnieuw behangen. Beteekent iets. Het tennis-court . . ."

„Schei uit," smeekte ik. — „Je gelooft het dus niet?"

„Nee," zei ik, me met een ruk omgooiend.

„Zal ik je eens wat zeggen?" Gwen's stem klonk verontwaardigd. „Dat komt, omdat je een koele, stijve Hollandsche bent. Je hebt geen grein gevoel voor het geheimzinnige. En nu spreek ik niet meer met je, Betty Kamp."

„Gelukkig!" — Ik had slaap, was totaal onontvankelijk voor Gwen's ontboezemingen. De bloote voetjes schuifelden terug naar het naburig hokje. Ik hoorde nog het kraken van het bed, dan, terwijl ik al half sliep, een stem: „Good-night Betty." — „Good-night, Gwen." — „En toch gaat er iets gebeuren." Mijn antwoord was een diepe ademhaling.

De volgende dag was zooals alle andere dagen. We werkten, wandelden, tennisten, studeerden muziek. We kregen voor het ontbijt porridge en jam, zooals altijd, voor dinner tapioca-pap toe, zooals altijd Donderdags — het wàs een Donderdag —, voor tea jam en chocolatecake, zooals meèstal Donderdags, en voor supper cold ham en wèer tapioca-pap toe.

Na supper liepen Gwen en ik in den tuin. We hadden nog een uurtje voor het naar bed gaan. Het heerlijkste uurtje van den dag. Overal in den tuin, die zwaar geurde van rozen en sweet-pea, schemerden lichte japonnetjes. De meeste meisjes waren buiten. Een enkele werkte nog. Uit de muziekkamer klonk het pianospel van Miss Bearwin. Lieflijk, ontroerend van zoete klanken kwam de muziek tot ons in den stillen warmen avond. We liepen de paden, die zich slingerden tusschen de hoog-opgaande rozen, op en neer. Op en neer. En spraken niet veel. Er waren soms avonden, dat we hèel niet spraken. Dat ik dacht aan huis, aan Holland, met teederen weemoed. Weemoed, overgaand in lach of snik al naar een woord, een klank, een geluid op me inwerkte. Heerlijke avonden! Hoe hebben we gefantaseerd over de toekomst, arm in arm gaand door den sprookjes-tuin! Gwen, met haar sterk ontwikkeld gevoel voor het mystieke en poëtische, droomde nog van een prins, die zou komen, onverwacht, om haar mee te nemen naar verre landen, waar ze zijn Koningin, zijn alles zou zijn. Nu, na jaren, kan ik me haar nog levendig voorstellen, haar fijnbleeke, ovale gezicht, nog fijner, nog bleeker schijnend door de omlijsting van het zwarte haar, haar wonderlijke donkere oogen, die zoo vol verlangen konden staren naar iets, wat zij alleen zag. Wat een prachtoogen had ze! Soms stralende, guitige, oolijke kwajongensoogen, tintelend van jong, frisch leven. Dan groote, diepe, wazige kijkers, waarin leefde al het poëtische van haar rijke natuur!

Gwen, met de andere meisjes oolijk, onverschillig, dwaas, Gwen alleen met mij romantisch, dwepend, vreemd-ernstig! Was het wonder, dat weinigen haar begrepen, weinigen haar naar waarde schatten? Ze was algemeen gezien, omdat ze leuk, vroolijk, geestig en onverschillig was. Maar niemand heeft haar werkelijk karakter gewaardeerd, zooals ik, die den ernst kende, welke school achter schijnbare luchthartigheid.

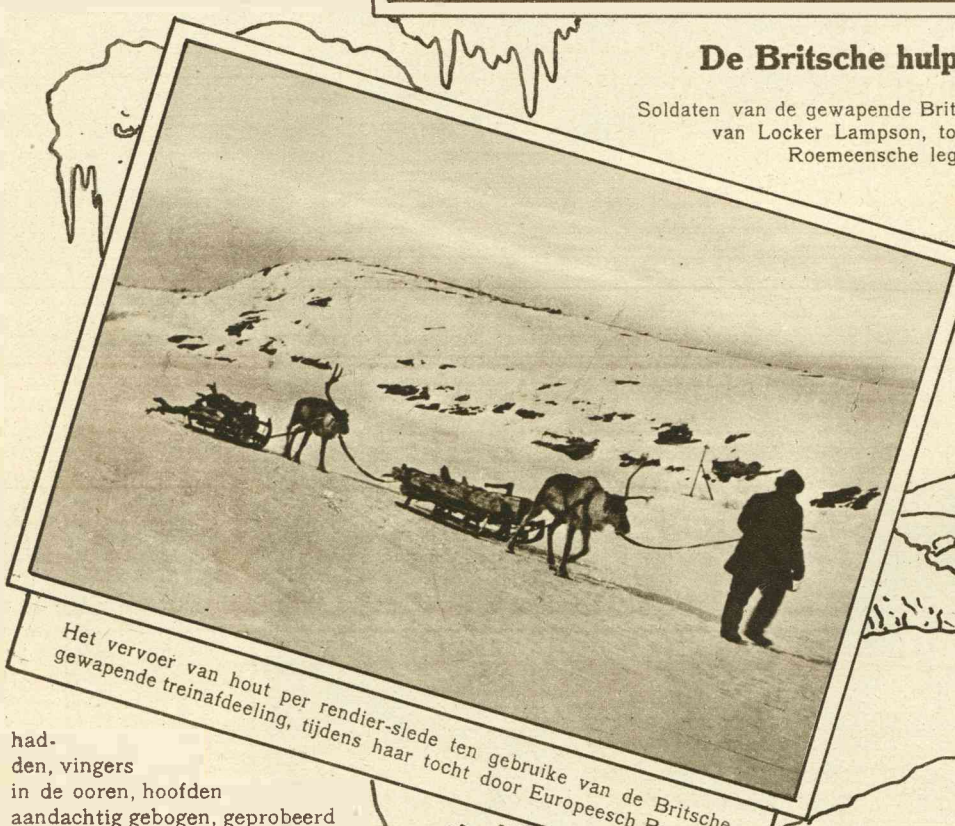
We waren even oud, beide achttien, maakten ons laatste kostschooljaartje mee. Ik zou dan naar Holland teruggaan, terwijl Gwen nog de finishing-touch in Parijs zou krijgen, waarom vele meisjes haar benijdden.

„'k Zou oneindig veel liever met jou naar Holland gaan," zei ze soms in een vertrouwelijke bui.

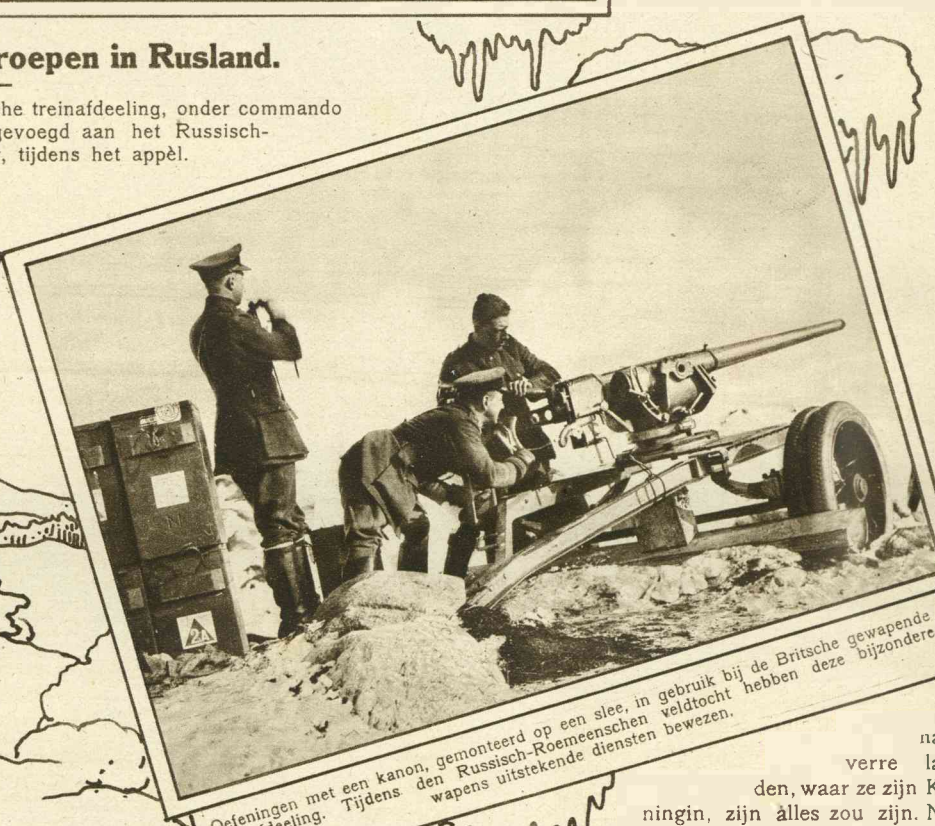
— Er gebeurde dus niets dien Donderdag. Ook Vrijdag niets.

De Britsche hulptroepen in Rusland.

Soldaten van de gewapende Britsche treinafdeeling, onder commando van Locker Lampson, toegevoegd aan het Russisch-Roemeensche leger, tijdens het appèl.

Het vervoer van hout per rendier-slede ten gebruike van de Britsche gewapende treinafdeeling, tijdens haar tocht door Europeesch Rusland.

Oefeningen met een kanon, gemonteerd op een slee, in gebruik bij de Britsche gewapende treinafdeeling. Tijdens den Russisch-Roemeenschen veldtocht hebben deze bijzondere wapens uitstekende diensten bewezen.

Bovenstaande foto geeft een idee van de moeilijkheden welke het Britsche hulpcorps had te overwinnen gedurende den tocht door de sneeuwvelden om de Russisch-Roemeensche legers te gaan versterken.